

Karbanátkové hody

V údolí zuří sněhová bouře, jakou ještě žádný soptík nezažil. Krajinu bičuje sníh a ledové kroupy.

Kratovi a Plamíně je sněhová bouře šumafuk. Sedí pěkně v teple v Kratově sopce a ládují se kopřivovými karbanátky.

„Tumáš ještě karbanátek, Plamíno. Takovou dobrotu doma určitě nedostaneš!“ prohlásí Lávana, Kratova maminka.

Plamína a Krato už spořádali každý dvacet karbanátků. Děda Soptík cumlá svůj třicátý karbanátek. A Erupto, Kratův tatínek, si naráz hází do pusy karbanátek číslo padesát

a padesát jedna. Potom si pořádně lokne vína z ohnivé byliny.

„To je ale hostina!“ Erupto se poplácá po břicho.

Plamína přikývne, v puse další karbanátek.

Její rodina se totiž stravuje zdravě a nízkoprudně.

Kopřivové karbanátky u nich platí za naprostou

nechutnost. Plamínin tatínek vaří špaldové

knedlíky s hluchavkovou omáčkou. Nechutnost,

shodují se Kratovi rodiče. Plamína jako jediná smí

do jejich sopky, protože jednou při soutěži v pojí-

dání kopřivových karbanátků porazila Krata.

„Jestli mě nešálí můj starý sluch, bouře tam venku pomalu docházejí síly,“ podotkne děda Soptík.

„Všechno jednou přece končí.

Pojďme zase bruslit k řece. Kdo se

bojí, nesmí na led, ani na slepičí balet.“

Krato zaťuká Plamíně na rameno a vyskočí.

„Pojď!“

„Slepičí balet?“ Plamíně málem zaskočí

„Nabít zadečky, pořádně zatlačit a – ohnivé pšouky pochodem vchod!“ křičí tedy o to hlasitěji.

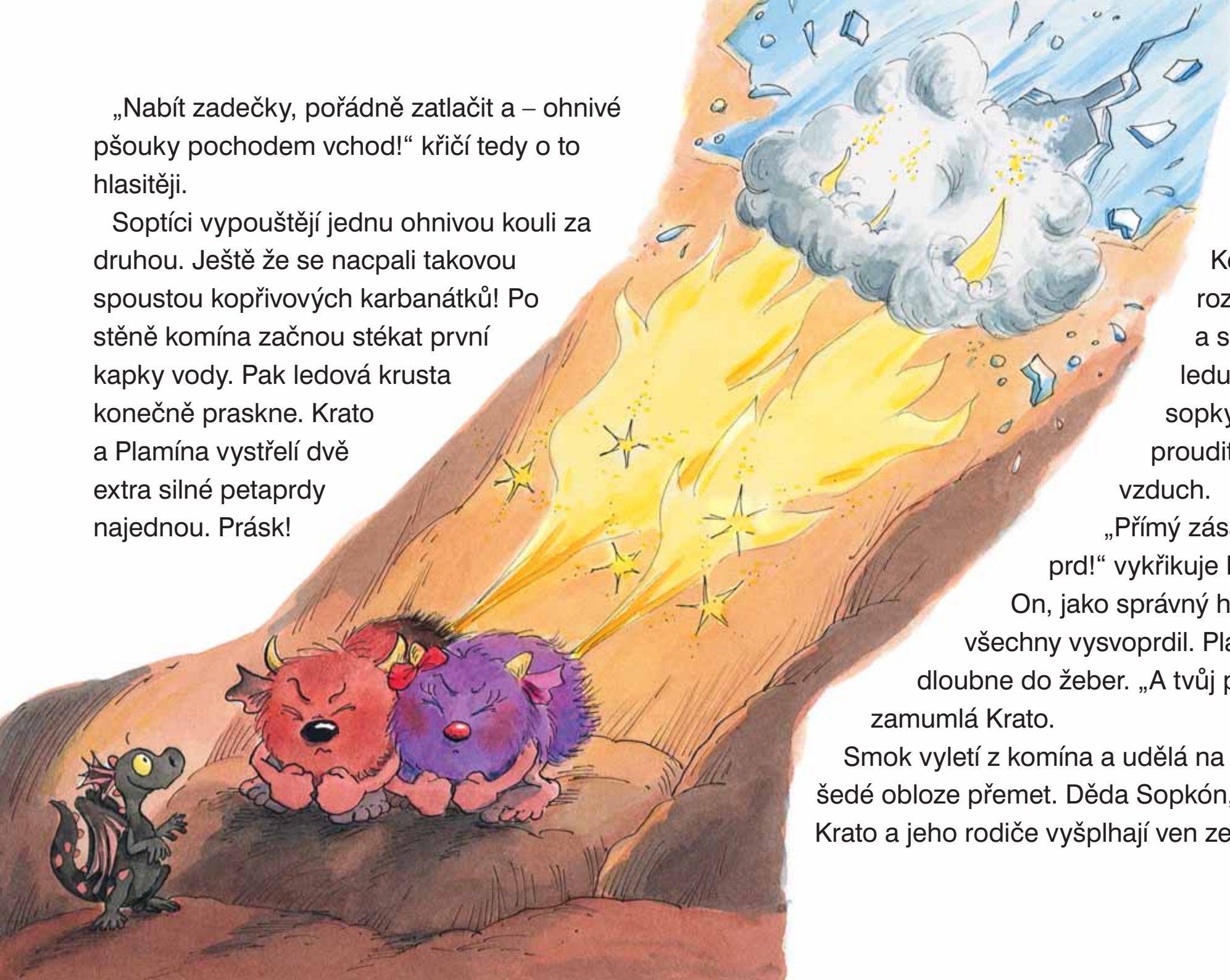
Soptíci vypouštějí jednu ohnivou kouli za druhou. Ještě že se nacpali takovou spoustou kopřivových karbanátků! Po stěně komína začnou stékat první kapky vody. Pak ledová krusta konečně praskne. Krato a Plamína vystřelí dvě extra silné petaprdy najednou. Prásk!

Kolem se rozvíří sních a střípký ledu. Do sopky začne proudit studený vzduch.

„Přímý zásah! MŮJ prd!“ vykřikuje Krato.

On, jako správný hrdina, je všechny vysvoprdil. Plamína ho dloubne do žeber. „A tvůj prd,“ zamumlá Krato.

Smok vyletí z komína a udělá na jasně šedé obloze přemet. Děda Sopcón, Plamína, Krato a jeho rodiče vyšplhají ven ze sopky.

stovkou kopřivových karbanátků. Prdicí síla jim hned tak nedojde.

„Vřelé pozdravy z ohnivě prdlavy!“ zvolá Krato a vypálí na Snovínu obzvláště silnou plamennou petardu.

Vums! Snovína málem spadne ze sopky!
Krato samou radostí zatřese zadečkem.

Erupto, Lávana, Krato, Plamína a dokonce i děda Sopkón namíří zadečky na Snovínu a vypálí na ni pořádnou dávku vydatných prdokanónů.

Snovína na soptíky dýchne ledové obláčky ze sněhu a krup. Ale většina z nich hned roztaje pod náparem ohnivých pšouků. Ať Snovína fouká, jak chce, není to nic platné. Netuší totiž, že se soptíci nakrmili dohromady nejmíň

Vtom ale Snovína pronikavě zahvízdá. Od Obřích ledovců se znovu vynoří mračno ledu a sněhu. Snovína se dunivě zasměje a křikne: „Elfrio, ÚTOK!“

Smok přilétá z Vřících bažin a míří k sopce. V tlamičce svírá řepu smradlavku, oblíbené jídlo drakoještěrek, které žijí ve Vřících bažinách.

Země se otřásá a sníh křupe. Za Smokem dusá obrovská drakoještěrka.

Elfrio na ni ohromeně zírá. Tak usilovně se za

ní natahuje, až se skutálí ze sopky. Zůstane ležet přímo před drakoještěrkou a zvědavě ji očichává.

Ale drakoještěrka se zajímá jen o řepu, kterou Smok nese v tlamičce. Vytrvale dusá za ním.

A Elfrio se zajímá jen o drakoještěrku. Sebere

